

Nr. 11568/21.08.2025

Către,

MINISTERUL FINANTELOR

În atenția: domnului Alexandru NAZARE, Ministrul Finanțelor

Poziția CCF referitoare la propunerea de reducere/eliminare deductibilitate cheltuieli intra-grup

Propuneri concrete pentru a nu înlocui o anomalie fiscală cu alta!

Camera Consultanților Fiscali (CCF) salută determinarea Guvernului de a abroga impozitului minim pe cifra de afaceri (IMCA) pentru stabilirea impozitului pe profit datorat, văzând în aceasta un prim pas în eliminarea anomaliilor din sistemul fiscal și deschiderea unui parteneriat real cu mediul de afaceri.

În ciuda acestui semnal, considerăm însă surprinzătoare propunerea (o vom numi în continuare Propunerea) de calificare a cheltuielilor aferente drepturilor de proprietate intelectuală, cheltuielilor de management, consultanță, cheltuielilor cu dobânzile, efectuate cu entități afiliate ca fiind nedeductibile la determinarea rezultatului fiscal, dacă ponderea acestor cheltuieli în totalul cheltuielilor de această natură este mai mare de 3%.

Ca membru activ al economiei și societății românești, CCF înțelege necesitatea acțiunilor rapide de redresare a balanței bugetare, dar orice măsură este sortită eșecului dacă nu ține cont de realitatea economică din teren (vezi secțiunea ii) și dacă este percepută de contribuabil ca fiind profund ostilă, discriminatorie, contrară principiilor elementare ale fiscalității ^[1].

i) Starea de fapt

Propunerea actuală vizează nerecunoașterea cheltuielilor efectuate în scopul desfășurării activității economice. Prin încadrarea excesiv de largă a categoriilor de cheltuieli vizate, concomitent cu o formulă de calcul foarte restrictivă, această propunere nu mai are caracterul de corecție a derapajelor unor contribuabili, ci devine ea însăși un derapaj în materie de legiferare fiscală, care nu-și găsește echivalent în cadrul european și internațional.

Este o realitate că, prin Directiva ATAD (transpusă de câțiva ani și în Codul Fiscal), s-a limitat dreptul contribuabililor din UE de deducere a cheltuielilor cu dobânzile, în scopul expres de a limita ca împrumuturile intra-grup să fie folosite pentru erodarea bazei de impozitare. Dar nu este întâmplător că această limitare s-a făcut la un plafon deductibil care ține cont de performanța afacerii respective (până la

nivelul a 30% din EBITDA, cu un prag minim de 1 milion de euro) și, mai important, nu neagă dreptul contribuabilului de a-și recupera integral pierderile care decurg de aici (costurile care nu pot fi deduse se reportează fără limită de timp pentru perioadele în care gradul de profitabilitate al afacerii crește). Astfel, este limpede că mecanismul actual de limitare, atât la nivel european, cât și național, nu urmărește să penalizeze utilizarea împrumuturilor, ci să asigure ca acestea să fie folosite în mod productiv, contribuind la creșterea profitabilității companiilor.

Este, de asemenea, o realitate că ATAD permite statului membru să coboare și mai mult acest plafon de 30% din EBITDA, dar din păcate Propunerea actuală nu “profită” însă de această oportunitate a directivei europene, ci preferă o formulă cu totul originală de calcul a plafonului deductibil în cazul dobânzilor care decurg strict din împrumuturile intra-grup (3% dintr-o bază limitată la cheltuielile de aceeași natură) păstrând în același timp și limitarea existentă rezultată din transpunerea ATAD - generând în acest mod și o confuzie conceptuală prin paralelismul legislativ creat de două prevederi care vizează același subiect de reglementare – dobânzile intra-grup.

Mai mult, se extinde această formulă originală (i.e. 3% din cheltuielile de aceeași natură) pentru categorii de cheltuieli vag definite, cum ar fi cele “aferele drepturilor de proprietate intelectuală” (intră aici doar dreptul de utilizare a brandului de grup sau sunt incluse și programele informatice specifice grupului, vânzările de licențe software? etc.) sau “management și consultanță” (include și pregătirea angajaților?). Totodată, deși principul ATAD de limitare a cheltuielilor cu dobânzile în funcție de gradul de profitabilitate nu a fost eliminat, Propunerea nu preia în cazul acestor cheltuieli eventuala posibilitate de reportare a costurilor nededuse, nici măcar pe o perioadă limitată.

În schimb, în nota de fundamentare a Propunerii, se fac trimiteri la procentul de 3% care ar fi folosit în SUA în cadrul așa numitului BEAT (base erosion anti-abuse tax, taxă reconfirmată în recentul OBBBA – One Big Beautiful Bill Act). Pentru a clarifica și această încercare de a arăta că s-ar fi preluat un mecanism folosit de SUA, adică o bună practică, suntem nevoiți să precizăm că orice comparație este total gratuită și nefundamentată, atâta timp cât plafonul BEAT se calculează prin raportarea la întreaga bază de cheltuieli deductibile ale unei companii (nu doar la cele de aceeași natură), iar suma care trece de acest plafon este impozitată la un nivel minim, nicidecum cu rata generală a impozitului pe profit.

Cu alte cuvinte, Propunerea modifică radical formula de calcul, dar păstrează în mod artificial procentul de 3% din modelul american, utilizându-l într-un scop diferit față de mecanismul BEAT la care se face referire.

Chiar și în cazul plafonului de 3% aplicat în Polonia pentru așa-numite profituri transferate, formula de calcul ține cont de întreaga masă de cheltuieli potențial deductibile și se aplică doar pentru tranzacții cu parteneri nerezidenți din jurisdicții fiscale necooperante sau cu impozitare redusă (cu alte cuvinte, sunt excluse din această limitare tranzacțiile derulate între companii afiliate rezidente). Prin urmare, Propunerea

Ministerului Finanțelor nu preia mecanismul polonez propriu-zis, ci doar procentul de 3%, aplicat însă după o altă formulă de calcul și într-un scop complet diferit.

Așadar, Propunerea se dovedește (nu știm dacă se și dorește) a fi una total originală ținând o realitate proprie, în speranța că acesta se va potrivi cu specificul economiei românești.

ii) Consecințele aplicării Propunerii în forma actuală

Consecințele microeconomice pot fi greu de cuantificat, dar ușor de intuit: pe de-o parte, Propunere este complexă în modul de aplicare (mai ales prin referință ca baza de calcul la tranzacțiile din anul N-2 pentru a calcula impozitul pentru anul N), iar pe de altă parte este o creștere mascată a impozitării (fiind percepută ca un impozit pe tranzacțiile cu afiliații), chiar și pentru contribuabilul corect, cel care derulează tranzacțiile intra-grup la valoare de piață, documentate prin dosarul prețurilor de transfer, înregistrează profituri mari în România, plătește un impozit pe profit consistent în România în raport cu activitatea desfășurată și asupra căroră, în mod normal, nu ar trebui să existe suspiciuni de manipulare a rezultatului fiscal.

Dacă mai adăugăm și riscurile de dublă impunere sau celelalte constrângeri / obligații de raportare date de directivele europene (ATAD, Pilonul II – impozitul minim efectiv la nivel global, DAC6, CbCR) este cert că această Propunere va conduce la creșterea semnificativă a costului conformării fiscale.

În sfârșit, Propunerea aduce cu sine efecte imprevizibile, generate de caracterul său excesiv de general, care ignoră diferențele inevitabile dintre sectoarele de activitate și nu ține cont de performanța economică a diverselor categorii de contribuabili. În practică, aceasta se traduce printr-o creștere semnificativă a sarcinii fiscale pentru companii – în special pentru cele cu modele de business integrate – ajungând în unele cazuri chiar la aproape 50%, **inclusiv pentru grupurile de firme, greu formate în timp, cu capital românesc**. Or, un asemenea efect nu are nicio legătură cu obiectivul de creștere a conformării voluntare, pe care Propunerea pretinde că îl urmărește.

Vom insista în cele ce urmează asupra consecințelor macroeconomice ale Propunerii, în opinia noastră aceasta având un potențial mai nociv pentru economie chiar decât IMCA.

Reluând ideea că orice măsură trebuie să țină seama de specificul realității căreia i se adresează, credem că tabelul de mai jos este esențial în a înțelege de ce nicio soluție care țineste la reducerea sustenabilă a **deficitul bugetar** nu poate face abstracție de geamănul acestuia, **deficitul de cont curent**, ambii având excese structurale ca specific național.

Tabelul arată soldul contului curent (% din PIB) în statele membre aflate în prezent în procedură de deficit excesiv și au fost preluate din lucrarea “Sindromul deficitelor gemene – cazul României” (Consiliul Fiscal, ianuarie 2025).

Țara	2022	2023	2024*	2025*
România	-9,2	-7	-8	-7,3
Polonia	-2,2	1,8	0,8	0,6
Ungaria	-8,5	0,8	2	1,1
Slovacia	-9,6	-1,7	-2,8	-3,5
Franța	-1.2	-1	0,5	0,7
Italia	-1,7	0	1,1	1,2
Belgia	-1,3	-0,7	0,3	0,2
Malta	-0,8	6,4	5,6	5,5
Media UE	-1,5	1,3	1,8	1,6

Sursa: AMECO (* reprezintă prognoza)

Analizate în structura lor, datele pentru România arată că deficitul comercial de bunuri reprezintă cea mai mare componentă a deficitului de cont curent, cu motoarele principale investițiile (pentru importul de bunuri intermediare) și consumul populației (importuri de bunuri finale). Practic exporturile românești, care sunt derulate în cea mai mare parte de filiale ale grupurilor multinaționale și care sunt axate în principal pe zona manufacturieră, sunt dependente într-un grad excesiv de importurile de bunuri intermediare.[2]

În acest context trebuie înțelese consecințele acestei Propuneri care, ținând (excesiv) fluxurile financiare și de business ale companiilor multinaționale, ajunge să pună în pericol principala șansă de îmbunătățire reală a balanței comerciale românești. România are nevoie de producători de valoare adăugată, iar aceasta nu se poate face în afara unui aport de tehnologie (proprietate intelectuală) și de know how (management, consultanță) care să ducă la specializarea forței de muncă și îmbunătățirea proceselor. Investitorii trebuie încurajați cât mai mult să crească, în mod fundamentat și documentat, valoarea produselor lor, iar nu descurajați prin acuzații generalizate, bariere administrative și măsuri fiscale antieconomice de tip „ghilotină” care nu disting între bun și rău.

Pentru un investitor străin este cel puțin contrariant ca, dacă nu aduce documente, poate să-și deducă în proporție de 50% cheltuielile cu mașina de serviciu, dar dacă, pe bază de documente, aduce din grupul său finanțare și servicii absolut necesare dezvoltării filialei din România la un preț corect nu poate deduce nimic din aceste cheltuieli. (Nota bene: nici măcar plafonul de 3% nu mai funcționează când filiala derulează tranzacțiile incriminate de Propunere doar în interiorul grupului). Pur și simplu se ajunge la situația aberantă în care investitorul să fie penalizat pentru simplu fapt că face parte dintr-un grup! În esență, Propunerea riscă să creeze premisele respingerii modelelor de business integrate, utilizate pe scară largă în economia europeană și globală, prin limitarea nejustificată a utilizării acestora în România.

Subliniem că acest efect care trebuie înțeles la adevărata sa dimensiune – o companie care poate demonstra, pe bază de documente și analize bine fundamentate, de ce este mai avantajos și, în multe cazuri, nu are alternativă la împrumutul de la grup (pentru că nu găsește pe piață acel mix între valoare împrumut-preț-

condiționalității), va ajunge la situația de a nu-și putea deduce costurile de finanțare. Or aceasta înseamnă, practic, pierderea oricărei competitivități externe pentru companiile din România.

În ipoteza în care efectele negative ale acestei Propuneri, descrise anterior, nu ar fi considerate suficiente pentru a descuraja investițiile și finanțarea economiei, același Pachet fiscal include o altă măsură, cel puțin la fel de discutabilă: interzicerea creditării și finanțării societăților aflate în dificultate (activ net negativ sau capitaluri proprii sub jumătate din capitalul social) de către acționari, asociați sau persoane afiliate, pe toată durata în care acestea se află în această situație.

Or, o societate aflată într-o astfel de poziție nu mai poate accesa credite bancare pentru susținerea activității și, în mod firesc, are nevoie să fie sprijinită de entitățile afiliate sau de acționari, aceasta fiind de cele mai multe ori singura soluție de redresare. Finanțarea prin afiliați, fie români, fie străini, a companiilor aflate în dificultate sau în perioade de investiții (cum este cazul societăților de proiect) reprezintă o practică economică normală. Acest fapt este confirmat și de datele statistice, care arată că valoarea acestor finanțări de care beneficiază societățile românești se ridică la aproximativ 20 miliarde de euro.

Nedumerirea noastră cu privire la aceste două propuneri este cu atât mai mare în contextul bugetar și economic critic în care se află România – context recunoscut chiar de premier și de ministrul finanțelor, care au subliniat în mod legitim că cel mai mare risc pentru țară îl reprezintă blocarea finanțării sau creșterea excesivă a costurilor acesteia. În mod paradoxal, însă, exact aceste două propuneri riscă să conducă, într-un orizont de timp scurt, la materializarea pericolului pe care Guvernul încearcă să îl evite: lipsa de finanțare.

Camera Consultanților Fiscali a menținut în mod constant o abordare neutră față de măsurile de politici fiscale promovate de diferitele guverne, indiferent de orientarea politică a acestora. Această poziție se bazează pe principiul că urmărirea doctrinei politice specifice este un element natural al democrației parlamentare. Organismul nostru profesional își va continua această abordare constructivă în colaborarea cu autoritățile fiscale și guvernamentale, concentrându-se pe aspectele profesionale și tehnice în vederea îmbunătățirii nivelului de conformare fiscală în România.

Cu toate acestea, în contextul structurii actuale a coaliției de guvernare, se impune o întrebare legitimă referitoare la fundamentul doctrinar al propunerilor fiscale în dezbatere. Analiza acestor măsuri relevă o situație neobișnuită: propunerile nu par să se alinieze cu doctrina politică a niciunuia dintre partidele componente ale coaliției, așa cum reiese mai jos:

- **Perspectiva liberală:** Măsurile propuse blochează dezvoltarea economică și descurajează investițiile, fiind în contradicție cu principiile liberale susținute de PNL;
- **Perspectiva social-democrată:** Propunerile nu vizează exclusiv multinaționalele cu performanțe slabe în România, ci penalizează în mod uniform atât investitorii români, cât și cei străini care își îndeplinesc obligațiile fiscale - abordare care nu se aliniază cu doctrina PSD;

- **Perspectiva echilibrului economic:** Măsurile nu reflectă o abordare echilibrată în sprijinul dezvoltării economice, principiu fundamental pentru UDMR;
- **Perspectiva echității sociale:** Propunerile nu îndeplinesc criteriile unei măsuri echitabile și în spiritul justiției sociale, valori centrale pentru USR.

Absența unei doctrine politice coerente în spatele acestor propuneri ne determină să menținem o poziție pur tehnică și profesională în evaluarea lor. Tocmai de aceea, în contextul economic fragil actual, considerăm esențială revenirea la principii economice și fiscale fundamentate, care să respecte interesele economice strategice ale României, să se bazeze pe realism și pragmatism economic, să depășească retorica politică și prejudecățile doctrinare.

În spiritul acestei abordări constructive, formulăm propunerile prezentate în continuare.

iii) Propunerile CCF

- 1) Excluderea cheltuielilor cu dobânzile din acest nou mecanism întrucât exista deja o limitare a acestora ce decurge din transpunerea ATAD;
- 2) Definirea cât mai concretă a tipurilor de cheltuieli pe care administrația fiscală le vizează prin această Propunere;
- 3) 3.1 – Varianta 1: Extinderea modului de deducere actual al cheltuielilor cu dobânzile (a costului cu supra-îndatorarea) și asupra cheltuielilor vizate la punctul 2 mai sus:
 - procentul poate fi cel actual de 30% din EBITDA sau mai redus așa cum poate rezulta în urma consultărilor cu mediul de afaceri;
 - mecanismul ar trebui să stabilească posibilitatea reportării costurilor nededuse pe o perioadă rezonabilă (5-7 ani) dacă nu chiar pe un termen nelimitat cum este în cazul dobânzilor, SAU
- 3.2 – Varianta 2: Renunțarea la actuala formulă de calcul a limitării deductibilității - 3% din cheltuielile de aceeași natură fie prin raportarea acestor cheltuieli la toată baza de cheltuieli (ex. cu un procent de 3%) fie prin creșterea procentului la 50% dacă baza de raportare se dorește să rămână tot cheltuielile de aceeași natură.
- 4) Încurajarea firmelor să își mărească capitalul ar trebui făcută printr-un mecanism pe modelul propunerii de directivă DEBRA (ținând cont și de faptul că facilitățile introduse prin OUG 153/2020 pentru creșterea capitalurilor proprii expiră în curând). Această nouă propunere de directivă prevede ca și aportul la capital să primească o deducere fiscală, la fel ca dobânzile la împrumuturi. Astfel, firmele care aleg să se finanțeze sănătos, din capital propriu, ar avea un avantaj fiscal, nu doar cele care se împrumută. Desigur, detaliile tehnice trebuie clarificate, dar direcția este corectă: mai mult capital propriu, mai puțină dependență de datorii;
- 5) Extinderea pachetului de cheltuieli cu deductibilitate limitată va fi compensată de o reformă privind prețurile de transfer, pe baza bunelor practici europene și internaționale:

- nou cadru procedural care să permită accelerarea încheierii acordurilor de preț în avans și punerea în aplicare a instrumentelor moderne de monitorizare orizontală; [3]
- introducerea raportării simplificate în materie de prețuri de transfer, conform recomandărilor primite de către ANAF de la echipe de consultanță europene, care să faciliteze analize de risc și controale la țintă;
- revizuirea și publicarea factorilor de risc, inclusiv cu marje pentru indicatorii de performanță urmăriți de Administrația fiscală.

iii) În loc de concluzie

Suntem credem în asentimentul Administrației Fiscale că soluția sustenabilă a creșterii încasărilor la buget stă în cooperarea pentru conformarea voluntară a contribuabilului. Nu putem însă vorbi de conformare voluntară și cu atât mai puțin cooperare acolo unde contribuabilului i se pun în față bariere administrative de a căror justificare nu poate fi convins.

Credem că, odată în plus, rămân valabile apelurile noastre:

- [Cum să urâm un pic mai puțin taxele - Câteva propuneri de deblocare \(urgentă\) a cooperării pentru conformare fiscal \(august 2023\)](#)
- [Cea mai patriotică întrebare a momentului “cum ar fi dacă România ar rămâne fără bani?”. Și alte câteva întrebări care ne pot ajuta să construim o politică fiscală fără politică. \(decembrie 2023\)](#)

Ca întotdeauna, rămânem deschiși dialogului pentru rezolvarea problemelor de ordin tehnic și alegerea soluțiilor de politică fiscală necesare dezvoltării economiei românești și creșterii conformării fiscale.

Am mai adăuga doar atât: oricât de greu ni se înfățișează prezentul, nu avem niciun drept să amanetăm ziua de mâine, nici măcar de dragul unei mari și frumoase reforme fiscale!

Dan MANOLESCU
Președinte CCF

Doru DUDAȘ
Președinte Comitetul Fiscal al CCF

Adrian LUCA
Prim-vicepreședinte CCF

Note:

- [1] Am detaliat acest aspect esențial în apelul nostru [Cea mai patriotică întrebare a momentului “cum ar fi dacă România ar rămâne fără bani?”. Și alte câteva întrebări care ne pot ajuta să construim o politică fiscală fără politică. \(decembrie 2023\)](#)
- [2] A se vedea documentul de lucru al Comisiei Europene care însoțește Raportul de țară, mai 2025

- [3] În mod evident, mediul de afaceri apreciază modificarea din Codul de procedură adusă la sfârșitul lunii iulie vizând acordurile de preț în avans (APA). După ce, în 15 ani s-au emis doar 75 de APA, și doar în stocul actual are 80 de cereri nerezolvate, ANAF pare că înțelege avantajele care decurg din încheierea unui acord cu un contribuabil care face parte dintr-o multinațională: obține predictibilitate asupra încasărilor din impozitul pe profit și o imagine exactă a afacerii contribuabilului, oferindu-i la schimb acestuia o relație de colaborare. Nu putem spera decât ca acele “anumite condiții ce vor fi detaliate ulterior în legislația secundară” să fie urmare a unei consultări extinse și să se încadreze în practica așa-numitei monitorizări orizontale specifice administrațiilor moderne. Totodată, în contextul actual, se impune analizarea modului în care propunerea de modificare a deductibilității unor cheltuieli prin introducerea pragului de 3% ar putea afecta atât acordurile de preț în avans deja emise, cât și pe cele aflate în curs de negociere.